

LBRIS

We know
books

BORSA
BROWN

ÎN PATUL
MAFIEI

TRILOGIA MAFIEI

I

Confesiuni de catifea

AQUILA

Editura Aquila,
Oradea 2025

CAPITOLUL I

Din senin

Suzanne

Mă întind în pat, cu membrele amorțite, somnoroasă. Afară e întuneric; vremea e mohorâtă și probabil va ploua în curând. Am crescut în Anglia, însă, cu toate acestea, fiecare zi care începe cu o dimineață gri încarcă și starea mea de spirit. E sâmbătă. Aș putea lenevi cu ușurință, dar gândurile mele nu mă lasă pradă captivității viselor încă o dată. Mă dau jos din pat cu mare dificultate și apoi îmi fac un Earl Grey.

Este un oraș frumos – îmi spun din nou și din nou când privesc pe fereastră cu ceaiul în mână. Îi iubesc diversitatea, pulsația, dar și cenușiul și monotonia. Dualitatea care emană din el e și o caracteristică a vieții mele.

lau o înghițitură de ceai, însă abia o pot înghiți pentru că stomacul meu e încordat din cauza evenimentelor din dimineața precedentă.

A început ca fiind doar o zi oarecare de muncă, ceea ce m-a făcut să adopt o ținută lejeră: adidași, un tricou și blugi.

Am plecat la serviciu nearanjată, ceea ce nu era tipic pentru mine. De data aceasta mi-am prins părul lung și blond într-o coadă simplă și am luat o geantă sport. Poate că arătam neglijentă, dar nu-mi păsa deloc atunci. La sfârșitul zilei, cu atât mai mult...

Nu s-a întâmplat nimic special, în afară de faptul că, atunci când dădeam cu spatele, am lovit, din greșeală, o altă mașină. Incidentul ar fi putut fi unul enervant, dar nu a fost; ba chiar mi-a luminat ziua. De atunci, gândurile mele se focusau doar spre proprietarul mașinii: înalt, ten măsliniu, păr șaten, ochi căprui atrăgători, o încredere uimitoare. Și parfumul lui...

O, da! Mirosul lui!

Încă face ravagii în adâncurile nasului. Îmi pătrunde până în creier.

E clar acum; mi-am ales bine ziua în care să ies din casă în adidași și blugi! Stăteam în fața idolului meu, ploaia torențială șiroindu-mi pe față. Mă simțeam ca un șoarece ud. *Două lumi separate. Una în costum și una în adidași.*

Bărbatul care vorbea nepăsător mi-a cerut actele, apoi le-a înmânat unui bărbat cu părul grizonat, care a ajuns lângă noi cu o altă mașină. Apoi, bărbatul înalt și chipeș și-a luat geanta din mașina avariata, apoi s-a urcat în vehiculul intact și a plecat. M-a lăsat fără rușine în parcare cu bărbatul cărunț, care îmi nota cu sârguință datele. Nu m-a interesat prea mult situația, pentru că bănuiam oricum că voi scăpa cu siguranță de o plângere. (Evident că nu avea nevoie de compensația mea financiară, iar faptul că el se află într-o țară străină, nu eu, îmi întărește poziția de avantaj. Cel puțin, așa cred, pentru că numărul lui de înmatriculare era italian.) Dar omul acela...!

Stomacul mi se agită din nou. Mă îndepărtez de fereastră și iau o revistă de modă, plănuind cum îmi voi cheltui banii. Nici asta nu-mi alungă gândurile.

Trebuie să vorbesc cu cineva despre ce s-a întâmplat, așa că, pentru liniștea mea, mă hotărâsc să o sun pe Barbara.

Ea este cea mai bună prietenă a mea încă din copilărie. Genul de persoană cu care poți trece prin multe. Am trecut împreună prin labirintul maturității, deși am ales căi diferite: ea este orientată spre familie și romantică, eu sunt nesăbuită și în căutarea aventurii. Acum trei ani, am decis împreună să ne mutăm în capitală, părăsind Ockham, satul unde ne-am născut. Ceva lipsea din viața noastră acolo și aveam acest sentiment că „vrem să ne luăm viața în mâini”. Ne-am bucurat de tinerețe și am încercat să profităm de oportunitățile care ne-au ieșit în cale. Deși, dacă stau bine să mă gândesc, acest lucru este mai adevărat pentru mine – ea s-a mutat imediat cu marea ei iubire. Rămasă singură, am închiriat un apartament în nordul Londrei, tot aproape de centrul orașului. Am stat în chirie doar un an, apoi lucrurile s-au schimbat. Deja îmi permiteam să cumpăr o locuință, lucru de care sunt mândră, așa că am ajuns să dețin o mică garsonieră la ultimul etaj al unui bloc. Având în vedere prețurile proprietăților din Londra, mi se pare că nu m-am descurcat prea rău. Am devenit o femeie independentă și matură!

Barbara este frumoasă, captivantă. (Și ea obișnuiește să spună mereu același lucru despre mine.) De obicei, își poartă părul lung și șaten într-o coadă; mișcările ei radiază seninătate, iar sprâncenele ei arcuite o fac să pară că vrea constant să întrebe ceva.

În ciuda staturii sale mici, iese în evidență oriunde ar fi. Radiază mulțumire, acesta fiind singurul lucru pe care îl invidiez la ea.

Întind mâna spre telefon cu viteza fulgerului, mă arunc în pat, care e prea mare pentru o singură persoană, și apoi formez numărul ei. Îmi aranjez nerăbdătoare pătura sub corp până când prietena mea binevoiește să răspundă.

— Alo!

— Barbara, am nevoie de tine, trebuie să-ți povestesc ceva! spun cu o voce aproape sufocată.

— O, Doamne! La tine nu e sâmbătă azi? cască, apoi continuă. Suzi, sper că nu te-ai culcat cu cineva cu care nu ar fi trebuit?

Întrebarea ei mă șochează; mă cunoaște mai bine decât oricine altcineva din lume. Roșesc până în vârful urechilor, chiar dacă Barbara nu e genul de persoană în fața căreia mă simt de obicei jenată. O cunoaște pe adevărata Suzanne Roberts, cea care nu ia viața deloc în serios. Am mers la școală împreună, am fost vecine, așa că prietenia noastră e cu adevărat adânc înrădăcinată și continuăm să o cultivăm și în calitate de adulți.

— Spune-mi! Cine e această persoană? De cât timp vă cunoașteți? O cunosc sau o ascunzi în dulap?

Mi se taie respirația. Cea mai bună prietenă a mea se așteaptă să-i spun o poveste de dragoste picantă, iar eu o să-i povestesc cum mi-am distrus mașina. De mult timp se amuză legat de povestile mele de dragoste. Nu mi-a condamnat niciodată relațiile, dar nici nu mi-a împărtășit părerea. După școală, s-a angajat la o companie,

fără ambiții de carieră. Deși nu spune niciodată că nu mă comport rațional în ceea ce privește subiectul bărbați, știu ce crede despre viața mea. Poate mulți ar spune că asta ne-ar putea strica prietenia, dar nu este așa; mai degrabă îi oferă ei ocazia să vadă mai multe filme decât la cinema.

Întotdeauna poți găsi o perspectivă mai relaxată asupra vieții.

— Dacă te-ai liniști măcar o clipă și nu ai încerca să-mi pui cuvinte în gură, ți-aș putea spune ce s-a întâmplat, răspund eu zâmbind.

Ea mormăie ceva ca răspuns, iar eu mă ridic și alerg în hol să-mi iau balsamul de buze; vântul puternic englezesc reușește întotdeauna să-mi usuce buzele. Nu trebuie să caut prea mult în camera mică; aș putea numi cu ușurință holul meu anticameră: un dulap mic în care abia pot să-mi bag cu forța paltoanele și gențile, dar nu rămâne loc să mă aplec să-mi scot pantofii.

Scot Labello-ul meu, mi-l aplic cu grijă și apoi îl ling cu următoarea mișcare.

Delicios! Acru!

Trag aer în piept, încercând să-mi încep povestea, când, în ultimul moment, îmi dau seama: nu pot spune mare lucru despre incident și nici măcar o propoziție care să incite interesul. Ceea ce mă entuziasmează, cu adevărat, este doar rodul imaginației mele, astfel că nu prea vreau să dau explicații despre asta.

— Mi-am distrus mașina! spun repede, în timp ce mă întorc în singura cameră din apartament.

— Ce? Ești bine?

— De fapt, doar farurile sunt avariate.

Și nasul, pentru că n-am mai simțit nici un alt parfum de atunci, în afară de acel miros anume!

Barbara rămâne tăcută, iar eu nu știu ce altceva să spun. Tăcerea ei sugerează dezamăgire.

Mă cunoaște prea bine ca să considere subiectul închis. O aud cum se dă jos din pat, spunând:

— Suzi... Te cunosc de când erai copil... Știu că dacă ți-ai fi zgâriat puțin mașina, ai fi menționat asta doar în treacăt... Dar erai atât de nerăbdătoare să vorbești cu mine. Ai omorât un om? Sau ce poate fi atât de grav încât e nevoie să scot cu cleștele confesiunea ta?

Judecând după clinchetul porțelanului, are treabă în bucătărie, ceea ce mă face să întind mâna după ceai, care era cald, pe măsuta de lângă fereastră.

— Cealaltă mașină a fost avariata mai rău și habar n-am cât va costa repararea ei. Cum o să plătesc pentru ea? În plus, era condusă de un tip arogant care spunea că nu are timp să se ocupe de astfel de chestiuni. Ar trebui să am răbdare să mă contacteze el. Nici măcar nu era englez, ci, mai degrabă italian. – *Un italian jerpelit de chipeș!* – M-a umilit cu comportamentul lui. Părea că nu-i pasă de acel mic accident, deși îmi imaginam că va exploda de furie. Nu cred că portofelul meu ar putea suporta costul reparației unei mașini atât de luxoase. Oare ce ar trebui să fac?

Exact asta s-a întâmplat. După accident, amândoi am mers cu mașina în parcare și am inspectat urmările accidentului. Bineînțeles, eu îl inspectam doar pe el. Ochii mei erau ațintiți doar asupra lui. Totul la el era masculin, atrăgător... impecabil... și sofisticat... Perfect!

Mi se strânge stomacul din nou!

— Haide! râde Barbara. Te concentrezi puțin mai mult pe Kevin. Așa o să scoți mai mulți bani de la el.

Nu mă așteptam deloc la această remarcă sarcastică, dar adevărul este că exact asta plănuisem. Îi voi spune cu tristețe lui Kevin ce mi s-a întâmplat, iar el îmi va da o sumă mare de bani drept consolare. Da, refugiul meu este Kevin. Întâlnirea cu el a fost un punct de cotitură în viața mea: atunci mi-am dat seama că banii sunt foarte importanți. De fapt, nu am devenit așa cum sunt intenționat. A fost pură întâmplare. Și această „întâmplare” înseamnă, din păcate, că am devenit o femeie calculată, egoistă, care vrea să-și atingă obiectivele cu orice preț.

Kevin lucrează și el în companie, într-o poziție de conducere. Lui trebuie să îi mulțumesc pentru ascensiunea mea rapidă în carieră. Nu este întruchiparea idealului masculin, însă poate obține multe dacă își propune, folosindu-și privirea ca pe o armă. Și, chiar a vrut să obțină ceva la petrecerea la care ne-am întâlnit. Ochii lui albaștri și părul scurt, șaten deschis, îi conferă un aspect athletic, pe care îl dezmente purtând mereu costum. Este un om al contradicțiilor; hotărât, excesiv de controlat. Nu este genul de persoană de care femeile se îndrăgostesc imediat, ci, mai degrabă, genul care te face să te întrebi: „*Ce mi-o fi plăcut la el?*”. Aranjează totul cu maximă discreție și stă în patul meu doar atât cât vreau eu. Kevin știe ce să întrebe și când să te lase în pace, o calitate pe care o apreciez foarte mult. Este, de asemenea, mereu conștient de intențiile mele, așa că, parcă ne exploatăm reciproc. Știu că dacă i-aș spune ca de mâine să uite de aventura

noastră, nu ar mai încerca niciodată să ajungă în patul meu. După doar câteva săptămâni de când îl cunoșteam, s-a oferit să mă ajute să obțin un loc de muncă în Big Building. Nu l-am refuzat.

— Ce se întâmplă, se întâmplă!

— Nu înțelegi, Barbara? Am avut o zi proastă. Ce ar trebui să fac? o întreb pe prietena mea.

— Nimic, vine răspunsul simplu. Fă cum te-a sfătuit, așteaptă apelul lui. Ți s-a mai întâmplat ceva interesant?

— Ce vrei să spui? întreb înapoi neîncrezătoare. Aproape că scuipe ceaiul înapoi în cană. Nu este suficient de interesant ce ți-am spus deja?

— Ba da, doar că, de obicei, nu ești disperată din cauza unor astfel de evenimente.

E sigură că va afla curând adevăratul motiv al apelului meu. Nu e nerăbdătoare; eu sunt cea care nu mai poate ține secretul pentru sine. Corpul meu se sfâșie de dorință, mă agită de parcă aș fi băut doi litri de Coca-Cola. Sunt entuziasmată.

— Bine! oftez. Sunt înnebunită după omul care mi-a distrus mașina. E în regulă acum?

— În sfârșit! Grozav! Deci, ai de gând să-mi spui adevărul sau trebuie să te enervez înainte de fiecare propoziție sinceră pe care o spui?

— Ieri, când am dat cu spatele, am lovit pe cineva la intrarea în parcare și de atunci mă gândesc întruna la asta. Ce crezi că înseamnă? Barbara, spune-mi că sunt normală!

În sfârșit, mi-am recunoscut și mie. A trecut o zi de când s-a întâmplat și gândurile mele încă nu pot fi

îndreptate în altă parte. E ca și cum aș fi un animal prins în capcană deși, de obicei, bărbații cad în capcanele mele.

— Știi asta și tu. Amândouă știm că soarta te-a binecuvântat cu un temperament destul de vulcanic. Tocmai de aceea nu ar trebui să-ți fie rușine.

Nu de asta mi-e mie rușine!

— Dar acest bărbat s-a uitat la mine ca și cum nu aș exista! Mai mult, dacă ai fi văzut cât de ridicol eram îmbrăcată, cu pantofii ruși... el fiind în costum! Era atât de masculin, încât m-a distrus. M-ai văzut vreodată distrusă? – Aceasta este o întrebare retorică, așa că nu-i dau timp să răspundă și continui cu regret. – Totul a mers atât de prost, am nevoie de puțină consolare, de aceea te-am sunat.

Cu asta, am mărturisit sincer totul. Cui altcuiva aș putea să-i spun toate astea decât prietenei mele din copilărie? Ea știe că îmi pasă de aparențe. Acum chiar mă deranjează cu adevărat că bărbatul acela m-a văzut așa.

Barbara și cu mine avem douăzeci și patru de ani. De obicei mă îmbrac frumos la serviciu, dar copilul din mine încă reușește să apeleze uneori la Converse. Compania cere un aspect impecabil, ceea ce nu mă deranjează, deoarece mi se potrivește, e stilul meu.

— O, la naiba! Deci nu purtai o fustă mini și un top strâmt? Nici măcar rochia ta transparentă? Lasă-mă să ghicesc! Nici părul nu era întins cu placa, ci pur și simplu atârnat într-o coadă de cal? – O aud râzând la propria glumă. – Ești disperată pentru că un bărbat nu ți-a observat frumusețea? continuă să chicotească. Tu ești marea cuceritoare încă de când eram copii, iar acum îmi ceri

sfaturi mie? Asta vrei să spui... Ei bine, e bărbat... Cu asta cred că am spus totul. Poate fi sedus, așa că sedu-!

Dragă Barbara, ce bine mă cunoști!

Da, acum îmi lipsește această Suzanne. Determinarea, nepăsarea și dorința mea iresponsabilă de a mă distra. Este pentru prima dată când simt că nu am nevoie de cineva. Și totuși, gândurile mele nu au fost niciodată atât de tulburate la simpla vedere a unui bărbat.

O aud cum soarbe din băutură și apoi continuă să glumească.

— Deși e adevărat că, dacă nu merge, probabil vei muri din cauza asta, pentru că nu ești obișnuită să fii respinsă, râde ea. Ei bine! Glumeam doar... Sunt sigură că vei rezolva această mare problemă. În câteva zile, ne vom distra împreună de aventurile tale.

Acum râdem amândouă. Îmi place râsul ei, pentru că vine din inimă, ca tot ce face în viață. Mă simt mai bine, chiar dacă aș putea considera comentariul ei drept jignitor. A meritat să o sun chiar și pentru atât. Prietena mea mă cunoaște bine: obțin întotdeauna ce îmi doresc!

Massimo

— Toate datele sunt aici. Am completat toate documentele, pentru ca tu să poți lua măsurile.

Matteo îmi pune dosarul în față și îmi zâmbeste liniștitor. Știe că sunt îngrijorat în privința mașinii. Nu mă pot abține, pur și simplu îmi iubesc mașinile.

Mă uit în ziare și îi citesc mai întâi numele: Suzanne Roberts. Ca să fiu sincer, femeia asta m-a enervat foarte

tare. Nu pentru că mi-a lovit mașina, ci pentru că m-a jignit în parcare. Am rugat-o să mutăm mașinile pentru că am fi blocat intrarea și așa am făcut. Când am parcat jos – desigur, să nu uit, i-a luat zece minute să parcheze pe un loc complet gol unde aș fi putut să mă întorc într-un minut cu autobuzul – aproape că a sărit la mine: „Spune-mi, știi care este distanța regulamentară? Pentru că în țara asta obișnuim să o păstrăm!” Ei bine, aici mi-ar fi plăcut să o fac bucăți. Ea mă lovește când dă cu spatele și tot ea îmi ține lecții despre distanța regulamentară.

O să-i explic într-o zi cum e când mă urc pe cineva.

Mi-ar fi plăcut să-i răspund: „Ei bine, știi ce e o oglindă retrovizoare? Cea în care te uiți să îți verifici machiajul. Doar că în țara mea se folosește exact pentru scopul pentru care a fost creată!”

În fine, de unde dracu' și-a dat seama că nu sunt britanic? Cred că de la numărul de înmatriculare, pentru că nu prea am accent. Din fericire, Matteo a apărut repede cu o altă mașină și n-am întârziat la audiere. În fine, nu prea aveam chef să o umilesc, pentru că oricum trebuie să fi avut o zi destul de proastă. Orice femeie mai are câte o zi proastă. Ploaia îi mânjise puțin fardul și apa îi picura din păr, iar eu stăteam sub umbrelă ca un gentleman. Chiar mi-a fost puțin milă de ea. Dar ce trebuia să fac acum? Să-i țin umbrela deasupra capului? E englezoaică! Ar trebui să știe că în Londra plouă tot timpul!

Îmi place când o femeie este în perfectă armonie cu ea însăși și, cumva, ea era în armonie cu această față nefericită. În orice caz, aș vrea să o văd și atunci când se aranjează puțin. Machiajul acela întins îi stătea cumva bine...

Ei bine, gata! Ar trebui să lucrez!

— Bine, Matteo. După evaluarea pagubelor, voi scrie scrisoarea pe care va trebui să i-o trimit. Pot să-ți încredințez ție treaba asta?

— Sigur. Poți să-mi încredințezi orice.

Da, cam asta e situația. Oamenii din viața mea sunt foarte importanți pentru mine, oameni cărora le pot încredința anumite lucruri. Nu voi intra în detalii, pentru că uneori e mai bine dacă nici eu nu știu despre toate treburile murdare.

— Întâlnirea a decurs bine?

Mă uit la Matteo, nu mai pune nicio întrebare. E mult mai în vârstă decât mine. Nu e prietenul meu, dar îmi place, e la fel de sicilian ca mine. Trăiește o viață de bur-lac, așa că i-am propus să vină la Londra, să înceapă o viață nouă aici, și a făcut-o. Mama lui, de vreo nouăzeci de ani, încă locuiește în Palermo. Mă duc destul de des acasă și de fiecare dată trec să o văd, iar ea mă întreabă: „Ce face Matteo al meu?”, ca și cum fiul ei ar fi încă adolescent. Chiar îmi place femeia aceea, e o siciliană adevărată.

— Poți să pleci, te sun eu dacă am nevoie de tine!

Matteo dă din cap, apoi pleacă, iar eu mă duc la fe-reastra biroului și spionez orașul o vreme. Nu mă pot plânge, firma mea de avocatură este într-o zonă elegantă a Londrei și mai am și câțiva avocați angajați.

Am absolvit universitatea aici, în Londra. Niciodată nu m-am gândit să rămân aici, dar nu puteam rata oca-zia. Adevărul este că, singurul motiv pentru care am ră-mas câțiva ani este familia mea. Construirea relațiilor

internaționale este foarte importantă și acesta este mo-dul în care pot să-mi ajut cel mai mult tatăl.

Mă întorc după ziar și parcurg câteva pagini. Pentru o clipă mă gândesc să las totul baltă, dar în momentul în care îmi vine în minte imaginea aripilor îndoite, îmi pierd din nou mințile.

Tocmai am adus mașina de la reprezentanță!

În derivă

Suzanne

Kevin se sprijină pe colțul biroului meu și îmi pune în față un pahar cu o băutură răcoritoare. Noi, asistenții, suntem într-o cameră comună, dar avem birouri separate. Fiecare birou este ecranat până la nivelul capului, așa că nimeni nu poate vedea înăuntru, decât dacă se întinde. Totuși, nu oferă suficientă intimitate cât să permită momente intime, așa că, aici, Kevin păstrează aparențele.

Pantalonii i se ridică în sus pe picioare, expunându-i gleznele. Arată amuzant; sper să-mi placă mai mult ce văd mai sus. Kevin este, de fapt, un bărbat atrăgător, însă singura lui problemă este că are un stil și un comportament prea conservator. De cele mai multe ori, chiar și costumul lui este gri. Deși i se potrivește bine, m-ar face să-l vreau și mai mult dacă nu ar purta aceeași ținută în fiecare zi.

Cu zâmbetul pe buze, adaptez planurile care așteaptă să le revizuiesc. Trebuie să introduc calculele statice ale arhitecților în computer într-o formă organizată și să scriu rapoarte oficiale despre ele. Big Building este o companie uriașă, care construiește clădiri de birouri și care se extinde frumos în toată Europa.

Are trei sute de angajați în Londra. Este plăcut să lucrezi aici, dar dimensiunea companiei nu permite un loc

de muncă în care să te simți ca într-o familie; e competiție mare.

Bărbatul care stă la biroul meu îmi face cu ochiul timid, apoi zâmbește și dispare. În acest caz, zâmbetul lui înseamnă că în seara asta mă va vizita.

Kevin vorbește mereu scurt și la obiect. E implicat deja în altă relație, dar pe niciunul dintre noi nu ne interesează asta. Nu avem genul acela de relație de mai mult decât prietenie; e mai degrabă o legătura la locul muncă, deși el nu cedează niciodată tentației între pereții biroului. M-a invitat în biroul lui de nenumărate ori, dar nu s-a întâmplat nimic între noi acolo. Locul îmbrățișărilor e mica mea garsonieră. Nu vorbește despre relația lui cu Silvy, însă mi-a mărturisit că sunt împreună din facultate. Își iubește partenera, dar nu mi se poate împotrivi. Nu am vrut să mai știu nimic. Nu aștept să am un tratament preferențial de la Kevin, doar să-mi păstrez slujba bine plătită, să nu fiu nevoită să-mi cerșesc concediile și, uneori, să mă facă să mă simt femeie. Poate că este doar obișnuință, dar, totuși, reprezintă o parte definitorie a vieții mele. Dacă m-ar întreba cineva ce simt pentru el, probabil aș spune: îl iubesc în felul meu.

Gândurile îmi sunt întrerupte de sunetul telefonului de pe masă, la care răspund, de frică, cu o viteză neobișnuită. Receptionera îmi spune scurt, cu o voce plictisită, să cobor în hol pentru că sunt așteptată.

Un bărbat scund și slab stă în hol, purtând blugi, pullover și șapcă de baseball. Mă apropii, iar el îmi întinde o bucată de hârtie fără să scoată un cuvânt. Îmi pune pixul în mână și îmi arată unde trebuie să semnez.